

Allir Føroyingar

eiga at ferðast
og taka góðs við

„Tjaldrinum“

og

eykaskipinum

FF SKIPAFELAGIÐ FØROYAR

Útbjóðing.

Arbeiðið viðvíkjandi vegabygging «yvir við Strond» verður her útbjóð.

Tekningar og frágreiðingar eru at fáa til láns á býráðsskrivstovuni frá mikudagin 21. februar 1934 kl. 12.

Bóðini verða send á býráðsskrivstovuna innan mánadagin 26. februar 1934 kl. 17.

Tórshavnar býráð, tann 16. februar 1934.

Bekendtgørelse angaaende Forbud mod Brug af giftige eller eksploderende Stoffer ved Fiskeri paa Søterritoriet ved Færøerne.

I Medfør af Fiskerilov for Færøerne af 14. April 1893, § 13, fastsættes herved som gældende indtil Udgangen af 1934 følgende:

Brug af eksploderende eller giftige Stoffer ved Fiskeri paa Søterritoriet ved Færøerne er forbudt.

Overtrædelser af denne Bekendtgørelse straffes med Bøde i Overensstemmelse med § 14 i ovennævnte Lov.

Denne Bekendtgørelse træder straks i Kraft.

Hvilket herved bekendtgøres til Efterretning og lagttagelse for alle Vedkommende.

Ministeriet for Søfart og Fiskeri, den 27. Januar 1934.

C. N. Hauge.

Værre end Døden.

Novelle af Valborg Glentoft.

Det var Besøgstid paa Hospitalet, og skønt det var i Februar Maaned og rasende koldt, stod der dog udenfor hvert eneste Vindue Venner og Bekendte, som søgte at opmuntre de Syge, hvoraf de fleste var Born her paa Differitis-Afdelingen.

Vinduerne ind til Sygestuerne var flere Steder saa højt beliggende, at de Besøgende maatte staa paa Skamler for at naa at se ind gennem Buderne.

De Besøgende opmuntrede efter bedste Evne de Syge. De lo, vinkede og forsøgte at fortælle smaa morsomme Historier ind gennem de tæt tillukkede Vinduer.

Var der mange Besøgende, skiftedes man til at benytte Skamlen, og naar Sorgen overvældede en Mor, Far eller gammel Bedste, forsvandt de ned for at skjule de Taarer, som brød frem, naar den Lille der indenfor Vinduet grædende rakte sine smaa Arme ud mod dem.

Udenfor et af Vinduerne stod

en yngre Kvinde. Hun var sørgeklaedt, og hun saa ind gennem Ruden med en saa altopgivende, haablos Sorg skrevet i sit Ansigt, at de andre Besøgende væg til Side og lod hende uforstyrret tage Skamlen i Besiddelse.

Indenfor Vinduet stod en lille Barneseng, og en Sygeplejerske stod bøjet over den lille tre-aars Dreng, som laa ganske stille i Sengen. Hun talte omt til ham og lod sin hvide, bløde Haand stryge henover Barnets feberhede Ansigt.

Han rørte sig ikke, lukkede end ikke sine Øjne op.

Hele Timen stod Moderen paa Skamlen og stirrede ind paa sin lille Dreng, snart græd hun, og snart stivnede hendes Ansigt i dybeste Sorg.

Efter Besøgstiden opsogte hun Lægen. Den gamle hvidhaarede Læge saa paa den fortvivlede Mor, men han havde i sin Tid set saa mange fortvivlede Modre, saa selv det kan blive en Vane.

»Haabet er kun ringe,« sagde han med det sædvanlige bedrovede Tonefald, som han med Aarene havde lagt sig til. »Han er jo paa Vippen, den Lille — men«. Længere kom Lægen ikke i sin Tale.

Den unge Mor kastede sig ned for hans Fødder, og hun omklamrede hans Ben, mens hendes Øjne bedende mødte hans.

Den gamle Læge blev stille. Han bøjede sig ned over hende og forsøgte at rejse hende, mens han mumlede nogle trøstende Ord.

Den unge Mor lod sig ikke rejse; hun saa kun bonfaldende paa ham. »Doktor! Doktor!« bad hun indtrængende, »De maa redde hans Liv, jeg kan ikke leve uden ham, min lille, elskede Hugo.« Hendes Stemme sank ned til en Hvissen: »Han er jo mit eneste Barn —

Doktor, forstaar De da ikke, hvad det vil sige. Jeg har kun ham tilbage. For tre Maaneder siden kom min Mand til Skade og døde. Aah, Doktor, Doktor, jeg tigger Dem: Red hans Liv!«

Den gamle Læge sukkede dybt. Han følte sig saa lille.

»Alt, hvad der staar i min Magt,« sagde han stille, »vil jeg gøre for Deres lille Barn, som jeg har gjort det for Tusinder af syge Born — stol trygt paa det. Men Guds Vilje er større og stærkere end min Videnskab, og den maa vi bøje os for. — Vi maa ikke glemme, at kun han ved, hvad der er bedst for Barnet. Kun Fremtiden kender han — og der er dog endnu større og dybere Sorger — end Døden.«

Den unge Moder rejste sig langsomt op.

Hun stod med nedslagne Øjne, og den gamle Læge saa Taarerne løbe frit ned ad hendes Ansigt, dog han glædede sig over de Taarer, for Aars Erfaring af Menneskers Sorg havde lært ham, at Taarer bringer Fred, men at taareløs Sorg kender ingen Grænser og kan ingen Fred finde.

»Gud er Kierlighed,« hviskede han og lagde sin Haand blidt

over den unge Mors Hænder, som hun nervøst stod og famlede med.

»Gud er Kierlighed,« gentog hun mekanisk. »Nej, nej!« raabte hun pludselig sindsoprevet, »ikke naar han kan tage Barnet fra mig — det eneste, jeg har tilbage at leve for! Hun vendte sig bort fra Lægen og forlod hurtigt Værelset og Hospitalet.

Barnet bedredes Dag for Dag, og den lykkelige Time oprandt for den unge Mor, da hun atter havde sin lille, raske Dreng ved Haanden.

Og Drengen voksede til. Han blev stor og kraftig og fik hvert eneste Ønske opfyldt — for selv om hans Ønsker blev større og større, arbejdede hans Mor blot strengere for at tilfredsstille ham, for det regnede Hugo's Mor for et Gode ved Syningen som Hjemmearbejde, at hun kunde tage Natten til Hjælp.

I Ejendommen, hvor hun boede, var Hugo's Mor altid i Uvenskab med de andre Beboere over Hugo. Bornene i Gaarden var ikke gode mod Hugo — ja, saaledes mente hans Mor. Og i Skolen var det lige saa galt. Gang paa Gang maatte Moderen lade sit Arbejde ligge for at gaa paa Skolen. Enten var det Læreren eller Kammeraterne, der havde gjort Hugo Fortræd.

Men Skoletiden fik Ende, og Hugo kom i Lære. Han kom i flere. Altid var der noget i Vejen. Saa blev han Bud.

En lille Tid havde han Arbejde, men endnu længere Tid ingen Ting.

Havde han Arbejde, brugte han selv de Penge, han tjente, i Selskab med ligesindede Kammerater. Havde han ikke Arbejde, fik han Lompepenge af sin Mor.

Og naar det var Moderens Fødselsdag eller anden Højtid, og Hugo skuffede hende ved at glemme den lille Opmærksomhed, hun havde ventet af ham, saa græd hun — kun ikke naar Hugo saa det — for Herregud, han anede jo ikke, at hans Ubetænksomhed vilde bedrove hende.

I Hjemmet talte Hugo kun lidt, og han gik og kom, naar det passede ham. Hans Mor bebrejdede ham det aldrig. En Gang havde hun gjort det, og Hugo havde svaret med, at saa kunde han flytte hjemmefra, om der var noget i Vejen. — Flytte hjemmefra — nej, det maatte aldrig ske.

Hugo var blevet enogtyve Aar gammel. I den senere Tid var han ofte først kommet hjem hen paa Morgenstunden.

Klokken slog to paa det gamle Ur.

Moderens Sytøj var faldet ud af hendes Hænder og ned i hendes Skod, og hendes forpinte, trætte Hoved sunket ned mod hendes Bryst; men ved Urets Slag rettede hun sig op. Hun saa gammel ud, skønt hun endnu kun var midt i Fyrreerne. Hendes Byg var rundet, og hendes Ansigt furet og graa i Kuløren. Hun

gabede utidigt, klippede med Øjnene op mod Lampens Lys og tog atter efter Sytøjet.

Gadedøren smækkede. — Hun lyttede — — mon det var ham. Det ringede paa Døren. Det gav et Sæt i hende. Hugo plejede jo aldrig at ringe.

Det ringede atter.

En frygtelig Angst greb hende — mon der var sket en Ulykke.

Det ringede paany, denne Gang kraftigt og vedholdende.

Hun kastede Sytøjet fra sig og løb ud i Korridoren. Hun tændte den lille Lampette. Hun rystede af Skræk, mens hun aabnede Døren ganske lidt paa Klem men i samme Nu blev hun skubbet til Side, og en høj kraftig Mand traadte ind i Korridoren, fulgt af en anden Mand, som blev staaende i den aabne Dør.

»Deter Politiet. Er Deres Son hjemme?«

»Po—li—ti—et! Hvad vil det min Son?«

»Vi vil snakke lidt med ham. — Tillader De at, vi selv ser efter.«

Den Opdager, der havde fort Ordet, gik ind i den lille Stue,

mens den anden blev staaende ude i Korridoren. Han lukkede Døren ud til Trappeopgangen.

En Nøgle blev listet ind i Døren Laas.

Et Signal, og Opdageren var parat.

Døren aabnedes.

»Hugo, min Dreng! Gudskelov, du kom — jeg har været saa bange.« Moderen rakte sine Arme ud mod Hugo og greb hans Haand.

Et Slag over Moderens Haand og lynsart forsvandt Hugo ned ad Trapperne med Opdagerne i Hælene paa sig.

Nede i Gadedøren raslede Haandjernene, og Hugos Frihed var forbi.

Roligt lod han sig fore omkring Gadehjørnet til den ventende Bil.

Men netop som Bilen var ved at sætte i Gang, lod en blid Kvindestemme ud gennem Natten: »Hugo, min Dreng — hvorfor løber du? Du har jo ikke gjort noget ondt.«

Bilen forsvandt i Mørket med en gammel Kvindes Morder.

Lýsingar

Hundetegn.

Hundetegn for Aaret 1934 maa betales paa Politistationen inden 1. Marts d. A.

Stationen er aaben Hverdag Kl. 2-3 Eftm.

Politimesteren.

HAVNAR KOL- & CEMENTHANDIL

KUL

COKES

BRÆNDE

TLF. 208.

Havnar Arbeidsmannafelag

heldur aðalfund tann 28. febr. 1934 kl. 8 s. p.

Dagsskrá:

- 1) Roknskapurin fyri 1933.
- 2) Ymist.

Nevndin.

66 Skridt fra Statsvejen

nedad Bøgota og De er ved ANDRÉ ANDRESENS Reparationsværksted, hvor De faar Deres Jagtbøsser og Cykler eftersete og reparerede.

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
Bládstjóri við ábyrgd: H. M. Jacobsen.
Prentsmíðja B. Z. Jensens, Tórshavn.